

UZASADNIENIE

Powódka **B. S.**, wniosła o zasądzenie od R. S. kwoty 10.778 zł tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty.

Nadto, wniosła o nakazanie wydania świadectwa pracy, zasądzenie odszkodowania w wysokości zasiłku dla bezrobotnych od dnia 01.10.2019r. do dnia otrzymania świadectwa pracy.

Uzasadniając powyższe wskazała w szczególności, że u R. S. zatrudniona była od dnia 01.01.2009r., pomagała i współpracowała z nim od początku prowadzenia działalności gospodarczej. Zaznaczyła, że w dniu 10.10.2019r. otrzymała błędnie wystawione świadectwo pracy z biura rachunkowego, któremu R. S. zlecił prowadzenie księgowości, w którym to dokumencie zaniżono o 26 dni należny ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Zaznaczyła, że po wykazaniu przez nią, że należny jest ekwiwalent za łącznie 124 dni, biuro przesłało poprawione świadectwo pracy w formie elektronicznej (na maila), lecz bez podpisu R. S., który wyjechał do sanatorium na 3 tygodnie.

Wskazała, że R. S. nie dołożył żadnych starań, aby rozwiązać z nią umowę o pracę za porozumieniem stron, toteż sama przesłała do biura rachunkowego wnioski o rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron oraz inne dokumenty, jak listy płac, karty czasu pracy, całą dokumentację ZUS za okres zatrudnienia.

Podaje, że na dzień 14.10.2019r. nie mogła chociażby zarejestrować się w PUP, aby otrzymać zasiłek dla osób bezrobotnych, nie może się też ubezpieczyć, albowiem nie otrzymała poprawnego, ważnego świadectwa pracy.

Nadto, B. S. argumentując wskazała, że należna jej kwota tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop to 13.332,48 zł oraz wynagrodzenie za pracę za wrzesień 2019r. w wysokości 1.725,00 zł, przy czym w dniu 04.10.2019r. R. S. uiszczył na jej rachunek bankowy kwotę 1.500 zł. Podaje, że uwzględniając uiszczoną ww. kwotę oraz koszty uzyskania przychodu i zaliczkę na podstawek dochodowy, składkę na ubezpieczenie grupowe, powinna otrzymać kwotę 10.778,28 zł.

W dniu 08 stycznia 2020r. **Sąd Rejonowy w Słupsku wydał w sprawie wyrok zaoczny**, na mocy którego zasądzone na rzecz B. S. od R. S. kwotę 10.778,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12.11.2019r. do dnia zapłaty, a nadto zobowiązano pozwanego R. S. do niezwłocznego wydania B. S. świadectwa pracy z dnia 30.09.2019r. z podpisem pracodawcy. Oddalono powództwo w pozostałym zakresie i nadano wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności (vide: k. 19 akt sprawy).

Od ww. wyroku R. S., reprezentowany przez adwokata, **wniósł w zakreślonym terminie sprzeciw** co do punktu 1, 2 i 4 ww. wyroku zaocznego. Domagał się uchylecia wyroku w zaskarżonej części, oddalenia powództwa w całości. Wniósł również o zwrot kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Uzasadniając powyższe żądania wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą i przyznaje, że zatrudnił B. S., przy czym w 2015r. wykryto u niego guza mózgu, co wiązało się z kilkoma operacjami, a przy tym przebył udar mózgu we wrześniu 2018r. Zaznaczył, że w okresie ww. choroby, w istocie B. S. zajmowała się prowadzoną przez niego działalnością, w tym prowadziła ją jako pełnomocnik R. S.. Podał, że nie jest w posiadaniu akt osobowych B. S., ani ewidencji jej czasu pracy, bowiem dokumenty te zagarnęła. W ocenie R. S. powyższe uniemożliwiają wystawienie B. S. świadectwa pracy w prawidłowy sposób.

Zaznaczył, że w czasie jego choroby, to B. S. zarządzała działalnością gospodarczą w sposób samodzielny i niczym nieograniczony, zarządzała swym czasem pracy, w tym udzielała sobie urlopów. Podał, że była ona zatrudniona w charakterze księgowej.

Wskazał również, iż B. S. pozew złożyła nie wcześniej niż w dniu 14.10.2019r., zaś roszczenie o udzielenie urlopu wypoczynkowego za 2015r. uległo przedawnieniu z dniem 30.09.2019r.

Zarzucił, że B. S. czyni ze swego prawa użytek sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa i zasadami współzycia społecznego. Podkreślał, że B. S. dokonywała wszelkich rozliczeń pracowników i współpracowników R. S., zajmowała się sprawami księgowymi, a przy tym samodzielnie dysponowała swoim czasem ze względu na stan zdrowia R. S.. Wskazał też, że posiada ona swoje dokumenty pracownicze i nie wydała ich R. S.. Argumentował, że w niniejszym przypadku zasady słuszności, sprawiedliwości społecznej, uczciwości i lojalności nie pozwalają na uwzględnienie zgłoszonego przez B. S. roszczenia.

Wskazał również, że stan jego zdrowia powoduje brak zawinienia w niezłożeniu odpowiedzi na pozew w niniejszej sprawie, natomiast ze względu na stan zdrowia i trudną sytuację, zachodzi podstawa do zawieszenia rygoru natychmiastowej wykonalności.

W treści pisma z dnia 09.11.2020r. (k. 64-68v.) B. S. oświadczyła, iż wnosi o zasądzenie od R. S. ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami, zobowiązanie go do przekazania informacji o naliczeniu wynagrodzenia za wrzesień 2019r., zasądzenie odszkodowania w wysokości zasiłku dla bezrobotnych od 01.10.2019r. do momentu dostarczenia świadectwa pracy, tj. dnia 12.11.2019r.

Podczas rozprawy w dniu 02.12.2021r. pełnomocnik B. S. oświadczył, że ***cofa powództwo w zakresie żądania wydania świadectwa pracy oraz odszkodowania w związku z niewydaniem świadectwa pracy*** (k. 177v.). Na powyższą czynność wyraziła zgodę strona pozwana, na rozprawie. Nadto, pełnomocnik B. S. oświadczył, iż w sprawie wnosi o zasądzenie na jej rzecz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 10.778 zł netto wraz z odsetkami od dnia 12.11.2019r. do dnia zapłaty (k. 179-179v.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 30.12.2008r. B. S. została zatrudniona w Przedsiębiorstwie Handlowo-Usługowym (...) z siedzibą w N., na czas nieokreślony, na stanowisku księgowej, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zgodnie z Anekssem do umowy o pracę, z dniem 01.01.2019r. wynagrodzenie – płaca podstawowa brutto wynosiła: 2.250 zł.

Bezsporne, a nadto dowód: Umowa o pracę z dnia 30.12.2008r. – k. 4; Aneks do umowy o pracę – k. 5 akt sprawy, akta osobowe pracownika – część B.

Od dnia 28.05.1999r. R. S. prowadził działalność gospodarczą Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) z siedzibą w miejscowości N., m.in. w branży budowlanej. Przedsiębiorstwo zostało zamknięte w dniu 30.04.2020r.

Dowód: wydruk z Centralnej Ewidencji i informacji o Działalności Gospodarczej RP – k. 32, k. 93 akt sprawy.

Ww. stosunek pracy został rozwiązany z dniem 30.09.2019r., za porozumieniem stron. Pracodawca sporządził świadectwo pracy B. S., w którym wskazał, że wypłacono ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 98 dni, tj. 784 godziny. B. S. wniosła uwagi do ww. dokumentu wskazując na nieprawidłowe wyliczenie ekwiwalentu.

Dowód: świadectwo pracy z dnia 30.09.2019r. – k. 6-7 akt sprawy; wydruk wiadomości mailowych – k. 11-12 akt sprawy; akta osobowe pracownika – Rozwiązanie umowy o pracę – część C – k. 1.

Pismem z dnia 30.09.2019r. skierowanym do Przedsiębiorstwa (...), B. S. wniosła o wypłacenie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wskazując, że od 2009r. nie korzystała z urlopu.

Dowód: akta osobowe pracownika – Wniosek o wypłacenie ekwiwalentu – k. 2, część C.

W treści wiadomości mailowej z dnia 10.10.2019r. B. S. otrzymała poprawione świadectwo pracy, które nie zostało opatrzone podpisem pracodawcy – R. S., ani też umocowanej przez niego osoby. W mailu wskazano, że podpis R. S. będzie możliwy dopiero po jego powrocie z rehabilitacji.

W treści poprawionego świadectwa wskazano, że B. S. wypłacono ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 124 dni, tj. **992 godzin**.

Dowód: świadectwo pracy B. S. z dnia 30.09.2019r., wydruk wiadomości mailowej – k. 8-10 akt sprawy.

W terminie: 18.27.09.2019r. oraz 3, 9.10.2019r. oraz 13,18.11.2019r. z ramienia Państwowej Inspekcji Pracy – Inspektoratu w G. przeprowadzono kontrolę w Przedsiębiorstwie Handlowo Usługowym (...) w N.. Pośród poleceń wydanych w czasie kontroli wskazano w szczególności, aby pracodawca niezwłocznie wydał B. S. świadectwo pracy, które zawiera pieczęć i podpis pracodawcy. W trakcie kontroli polecenie to zostało zrealizowane.

Dowód: protokół kontroli – k. 122-126v.

W trakcie zatrudnienia B. S., R. S. nie zatrudnił żadnych pracowników biurowych. Biurem zajmowała się wyłącznie B. S.. Od czerwca do września 2019r. B. S. miała do pomocy stażystkę. W przedsiębiorstwie byli zatrudniani głównie pracownicy budowlani.

Dowód: treść zeznań B. S. – k. 177v.-178.; częściowo również treść zeznań R. S. – k. 178v.-179

B. S. przez cały okres zatrudnienia zajmowała się w szczególności: wypłatą wynagrodzeń pracownikom, rozliczeniami, podatkami, należnościami i rozrachunkami z ZUS, sprawami kadrowymi, umowami. W wielu sprawach współdecydowała (np. w zakresie zawieranych umów, kontraktów).

Z uwagi na nagłą poważną chorobę R. S., B. S. od 2015r. zajmowała się również bieżącymi sprawami budowlanymi, osobiście prowadziła wszystkie kwestie związane z funkcjonowaniem przedsiębiorstwa, otrzymała pełnomocnictwa do reprezentacji w ZUS, w urzędach. Reprezentowała przedsiębiorstwo również w trakcie kontroli prowadzonych przez PIP. W tym okresie czasu, nawet kiedy B. S. wyjeżdżała, to jednak podczas pobytów w innej miejscowości - nadal zdalnie prowadziła wszelkie niezbędne, bieżące sprawy przedsiębiorstwa. Nie zatrudniano nikogo, kto mógłby zastępować B. S. w trakcie jej nieobecności.

Dowód: treść zeznań B. S. – k. 177v.-178.

W 2015r. u R. S. zdiagnozowano chorobę nowotworową. Podjął niezbędne i długotrwałe leczenie.

Bezsporne, a nadto dowód: dokumentacja medyczna – k. 33 akt sprawy.

W miesiącu styczniu 2015r. B. S. i R. S. postanowili otworzyć rachunek bankowy, którym będzie posługiwała się B. S., w czasie jego niedyspozycji związanej z poważną chorobą nowotworową, wymagającą m.in. leczenia operacyjnego. Środki z tego rachunku zapewniały jej utrzymanie gospodarstwa domowego (w tym utrzymanie trojga dzieci) oraz funkcjonowanie przedsiębiorstwa (wszelkie opłaty związane z działalnością gospodarczą, zapewnienie i wypłata wynagrodzenia dla pracowników, zakupy niezbędnych materiałów). Do rachunku tego pełen dostęp miał także R. S.

Dowód: treść zeznań B. S. – k. 178-178v.

W dniu 12.11.2019r. B. S. otrzymała świadectwo pracy podpisane przez R. S..

Bezsporne, a nadto dowód: kserokopia świadectwa pracy – k. 129v.-130.

W dniu 04.10.2019r. R. S. zrealizował przelew na rachunek bankowy B. S. w kwocie 1.500 zł, wskazując tytuł przelewu jako świadczenie pracownicze.

Dowód: wydruk – potwierdzenie wykonania przelewu – k. 15; k. 142 akt sprawy.

B. S. oraz R. S. w terminie 25-28.05.2017r. uczestniczyli w warsztatach medytacji i relaksacji (...) dla zdrowia” organizowanych w Ośrodku (...) „Tu i teraz” J. T. w N..

W terminie 11-18.08.2019r. B. S. uczestniczyła w szkoleniu pt. „Poczucie własnej wartości” związanym z wykonywaną wówczas pracą jako pełnomocnik przedsiębiorstwa, z zakresu radzenia sobie ze stresem, uczenia podstaw komunikacji werbalnej i niewerbalnej z kontrahentami, wypowiedziania się. W tym samym czasie R. S. przebywał na prywatnej dwutygodniowej rehabilitacji w K..

Podczas tych pobytów B. S., za zgodą i wiedzą pracodawcy, zdalnie zajmowała się bieżącymi sprawami przedsiębiorstwa, w szczególności: utrzymywała kontakt telefoniczny z pracownikami, ze stażystką, dokonywała przelewów bankowych, podejmowała decyzje związane z prowadzonymi pracami budowlanymi, kontaktowała się z kontrahentami. Nawiązywała kontakty telefoniczne oraz mailowe we wszystkich sprawach, które wymagały jej ingerencji, aby nie wstrzymywać prac prowadzonych zgodnie z zawartymi umowami.

Dowód: wydruk wiadomości mailowej z dnia 11.06.2020r. – k. 79 akt sprawy; zaświadczenie z dnia 18.08.2019r. – k. 80; wydruk wiadomości tekstowych sms – k. 81-86; treść zeznań B. S. – k. 178 akt sprawy.

R. S. nie udzielał B. S. urlopów wypoczynkowych w czasie jej zatrudnienia.

Dowód: treść zeznań R. S. – k. 179 akt sprawy, zapis nagrania – 00:56:46-00:57:34.

R. S. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej nie zajmował się sprawami biurowymi. Ograniczał się do zapytania B. S., czy są pieniądze oraz czy wszelkie zobowiązania finansowe zostały uregulowane.

Dowód: treść zeznań R. S. – k. 179 akt sprawy zapis nagrania – 00:50:38-00:54:39.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie zauważyć trzeba, że w niniejszej sprawie w dniu 08 stycznia 2020r. Sąd Rejonowy w Słupsku wydał wyrok zaoczny, na mocy którego zasądzono na rzecz B. S. od R. S. kwotę 10.778,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12.11.2019r. do dnia zapłaty, a nadto zobowiązano pozwanego R. S. do niezwłocznego wydania B. S. świadectwa pracy z dnia 30.09.2019r. z podpisem pracodawcy. Oddalono powództwo w pozostałym zakresie i nadano wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności (vide: k. 19 akt sprawy). Co istotne, od ww. wyroku R. S. wniósł w określonym terminie sprzeciw co do punktu 1, 2 i 4, domagając się uchylecia wyroku w zaskarżonej części, oddalenia powództwa w całości. Wniósł również o zwrot kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Jak stanowi przepis art. 347 k.p.c., po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Przepis art. 332 § 2 stosuje się odpowiednio.

Chociaż skutek wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego sąd ponownie rozpoznaje sprawę, czyli na nowo ocenia zasadność powództwa, to jednak wyniki tej oceny wyrażają się w rozstrzygnięciu o losie wyroku zaocznego.

Gdy sąd uzna, że istnieje podstawa do odrzucenia powództwa albo umorzenia postępowania, uchyla wyrok zaoczny w całości lub w odpowiedniej części i w całości lub w odpowiednim zakresie odrzuci powództwo albo umorzy postępowanie (por. zob. w związku z tym uchwałę SN z dnia 9 marca 1962 r., III CO 4/62, OSN 1962, nr 4, poz. 121). Tak: K. W. [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V, red. T. E., W. 2016, art. 347. Co więcej, samo wniesienie sprzeciwu od wyroku zaocznego nie powoduje utraty mocy przez ten wyrok. Jeżeli w toku procesu zaszyły przyczyny umorzenia postępowania, to uchylając wyrok zaoczny, sąd umorzy postępowanie (vide: Jakubecki Andrzej w: Tadeusz Wiśniewski (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I, publ. WKP 2021).

Sąd w niniejszym postępowaniu w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, badał zatem wszelkie istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności podnoszone przez strony, celem wydania orzeczenia, którym miałby utrzymać powyżej wskazany wyrok zaoczny lub też go uchylić.

Dla porządku, w tym miejscu zaznaczyć jednak potrzeba, że podczas rozprawy w dniu 02.12.2021r. pełnomocnik B. S. oświadczył, że **cofa powództwo w zakresie żądania wydania świadectwa pracy oraz odszkodowania w związku z niewydaniem świadectwa pracy** (k. 177v.). Na powyższą czynność wyraziła zgodę strona pozwana, na rozprawie. Otóż, pozwany sporządził i wydał powódce świadectwo pracy – zgodnie z zaleceniem Państwowej Inspekcji Pracy. Nadto, pełnomocnik B. S. oświadczył, iż ostatecznie wnosi o zasądzenie na jej rzecz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 10.778 zł netto wraz z odsetkami od dnia 12.11.2019r. do dnia zapłaty (k. 179-179v.).

W związku z powyższymi okolicznościami, w punkcie drugim części dyspozytywnej wyroku, Sąd uchylił wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 08.01.2020r. w sprawie V P 182/19 co do punktów 2 i 3 (tj. w zakresie: zobowiązania R. S. do niezwłocznego wydania B. S. świadectwa pracy z dnia 30.09.2019r. z podpisem pracodawcy oraz orzeczenia co do odszkodowania w związku z niewydaniem świadectwa pracy) i umorzył postępowanie w tym zakresie.

Odnosząc się zaś do treści sprzeciwu od ww. wyroku zaocznego, pozwany podnosił w szczególności, że prowadzi działalność gospodarczą i przyznaje, że zatrudniał powódkę B. S., przy czym w 2015r. wykryto u niego guza mózgu, co wiązało się z kilkoma operacjami, nadto przeżył udar mózgu we wrześniu 2018r. Co więcej, zaznaczył, że w okresie ww. choroby, w istocie B. S. zajmowała się prowadzoną przez niego działalnością, w tym prowadziła ją jako jego pełnomocnik. Zaznaczył, że w czasie jego choroby, to B. S. zarządzała działalnością gospodarczą w sposób samodzielny i niczym nieograniczony, zarządzała swym czasem pracy, w tym udzielała sobie urlopów. Podkreślał, że to powódka dokonywała wszelkich rozliczeń pracowników i współpracowników R. S., zajmowała się sprawami księgowymi, a przy tym samodzielnie dysponowała swoim czasem ze względu na stan zdrowia R. S.. Z powyższymi nie zgadzała się powódka podkreślając, że z urlopu wypoczynkowego nie korzystała.

Na szczególną jednak uwagę zasługuje okoliczność, że w przedmiotowej sprawie nie zostały przez stronę pozwaną przedstawione jakiegokolwiek dowody, z których wynikałoby, że powódka rzeczywiście korzystała z urlopu wypoczynkowego w spornym okresie. W ocenie Sądu, były to jedynie gołosłowne twierdzenia strony pozwanej.

Po wtóre, odnosząc się do roszczenia wyartykułowanego przez powódkę w zakresie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, wskazać należy, iż celem urlopu jest wypoczynek pracownika, czyli ochrona jego zdrowia. Prawo do urlopu ma zatem charakter osobisty, nie może być przeniesione na inną osobę. Urlop musi być udzielony pracownikowi w naturze. Wypłata ekwiwalentu pieniężnego w miejsce urlopu udzielonego w postaci płatnego zwolnienia od wykonywania pracy jest dopuszczalna tylko w sytuacjach przewidzianych prawem. Jak stanowi bowiem przepis art. 171 § 1 ustawy Kodeks pracy, w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

W tym miejscu wskazać potrzeba jednak, że pozwany podnosił nadto argument, iż powódka w istocie korzystała w urlopu wypoczynkowego, przynajmniej dwukrotnie, podczas wyjazdów (w tym kiedy uczestniczyła w warsztatach). Wyłącznie z faktu samego dwukrotnego pobytu kilkudniowego poza miejscem zamieszkania, pozwany wywodził wnioski, że zasadnym jest uznanie, iż powódka korzystała wówczas z urlopu wypoczynkowego. Powyższym wnioskom zaprzecza jednak zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Otóż, przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że powódka oraz R. S. w terminie 25-28.05.2017r. uczestniczyli w warsztatach medytacji i relaksacji (...) dla zdrowia” organizowanych w Ośrodku (...) „Tu i teraz” J. T. w N.. Nadto, w terminie 11-18.08.2019r. B. S. uczestniczyła w szkoleniu pt. „Poczucie własnej wartości” związanym z wykonywaną wówczas pracą w przedsiębiorstwie (tj. w charakterze osoby prowadzącej wszelkie najistotniejsze sprawy, które decydowały o dalszym bycie tego podmiotu gospodarczego, a czym zupełnie niespodziewanie została obciążona – z uwagi na nagłą i poważną chorobę pozwanego pracodawcy). Jak wynika z

dokumentów załączonych do akt sprawy szkolenie dotyczyło zagadnień z zakresu radzenia sobie ze stresem, uczenia podstaw komunikacji werbalnej i niewerbalnej z kontrahentami, wypowiedania się. W tym samym czasie R. S. przebywał na prywatnej dwutygodniowej rehabilitacji w K..

Materiał dowodowy potwierdził, że podczas ww. pobytów powódka niezmiennie (choć zdalnie) zajmowała się sprawami przedsiębiorstwa, bowiem utrzymywała kontakt telefoniczny z pracownikami oraz ze stażystką, dokonywała przelewów bankowych, podejmowała pilne i niezbędne decyzje związane z prowadzonymi pracami budowlanymi, kontaktowała się z kontrahentami, dbała o regularność dostaw materiałów. Powyższe odnajduje swe potwierdzenie w treści wydruku wiadomości mailowej z dnia 11.06.2020r. – k. 79 akt sprawy; ale również w zaświadczenia z dnia 18.08.2019r. – k. 80; oraz wydruku wiadomości tekstowych sms – k. 81-86; nadto w treści zeznań powódki. Zauważyć należy przy tym, że wszelkie niezbędne czynności dotyczące przedsiębiorstwa podczas tych pobytów powódka sprawnie wykonywała zdalnie, za zgodą i wiedzą pracodawcy. Podczas przesłuchania w charakterze strony R. S. potwierdził bowiem, że powódka w przedsiębiorstwie zajmowała się pracami biurowymi szeroko pojętymi. Zeznając wskazał, że on nie zajmował się biurem, a jedynie pytał powódkę: czy są pieniądze, czy uregulowane są wszelkie finansowe zobowiązania przedsiębiorstwa. Sąd zważył przy tym na okoliczność, że pomimo jednak ww. sporadycznych wyjazdów powódki, na bieżąco prowadziła ona wszelkie istotne sprawy przedsiębiorstwa i jej praca nie doznawała ograniczeń w jakimkolwiek zakresie, tj. zapewniała kontynuację bieżącej działalności generującej przychody przedsiębiorstwa, pozostawała w bieżącym kontakcie – tak z pracownikami, ze stażystką oraz z kontrahentami, zważając na pomyślną realizację zawartych umów.

Co więcej, z treści zeznań powódki wynika, że z uwagi na nagłą poważną chorobę R. S., powódka od 2015r. osobiście zajmowała się również bieżącymi sprawami budowlanymi, prowadziła wszystkie kwestie związane z funkcjonowaniem przedsiębiorstwa, otrzymała pełnomocnictwa do reprezentacji w ZUS, w urzędach. Reprezentowała przedsiębiorstwo również w trakcie kontroli prowadzonych przez PIP. Nie zatrudniano nikogo, kto mógłby zastępować B. S. w trakcie jej nieobecności (vide: treść zeznań B. S. – k. 177v.-178).

Odnosząc się w tym miejscu do wysokości zasądanego ekwiwalentu zauważyć trzeba, że strona pozwana nie kwestionowała sposobu samego naliczenia dochodzonego przez powódkę ekwiwalentu. Nadto, do akt sprawy złożono dokumentację księgową, naliczenia z biura rachunkowego, w których wskazana jest właśnie kwota wyliczona i dochodzona przez powódkę, tj. 10.778,00 zł netto (czyli 13.332,48 zł brutto), jako należny ekwiwalent za urlop wypoczynkowy (vide: zestawienie - k. 129 akt sprawy). Wskazana liczba dni i godzin przyjętych do wyliczeń ekwiwalentu odpowiadała treści wskazanej liczby dni niewykorzystanego urlopu, podanej w świadectwie pracy sporządzonym przez samego pracodawcę (k. 9). Powódka słusznie uwzględniła w obliczeniach współczynnik urlopowy określony na rok 2019 (wynosił 20,92) oraz łączną ilość godzin urlopowych – 992 (po 26 dni za lata 2015, 2016, 2017, 2018 i 20 dni za rok 2019, kiedy stosunek pracy został rozwiązany) i wysokość miesięcznego wynagrodzenia w wysokości 2.250 zł brutto ($2.250 \text{ zł} : 20,92 = 107,55 \text{ zł}; 107,55 \text{ zł} : 8 \text{ h} = 13,44 \text{ zł}; 13,44 \text{ zł} \times 992 \text{ h} = 13.332,48 \text{ zł brutto}$, tj. 10.778 zł netto).

Wreszcie Sąd orzekający w niniejszej sprawie pochylił się nad podnoszonym przez stronę pozwaną zarzutem przedawnienia roszczenia. Otóż, pozwany wskazywał w tym względzie, że B. S. pozew złożyła nie wcześniej niż w dniu 14.10.2019r., zaś roszczenie o udzielenie urlopu wypoczynkowego za 2015r. uległo przedawnieniu z dniem 30.09.2019r.

W sposób szczególny zaakcentować w tym miejscu trzeba różnicę pomiędzy prawem do urlopu wypoczynkowego a prawem do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. W ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, prawo powódki do urlopu wypoczynkowego za 2015r. nie uległo przedawnieniu, stąd przekształciło się w prawo do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, które również nie uległo trzyletniemu okresowi przedawnienia.

Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego, z dniem rozwiązania stosunku pracy prawo pracownika do urlopu wypoczynkowego w naturze przekształca się w prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop. W tym

też dniu rozpoczyna bieg termin przedawnienia roszczenia o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystane w naturze, a nieprzedawnione urlopy wypoczynkowe. Tak: Wyrok SN z 29.03.2001 r., I PKN 336/00, OSNP 2003, nr 1, poz. 14.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 168 k.p., urlopu niewykorzystanego w terminie ustalonym zgodnie z art. 163 należy pracownikowi udzielić najpóźniej do dnia 30 września następnego roku kalendarzowego; nie dotyczy to części urlopu udzielanego zgodnie z art. 167². Jak przy tym stanowi przepis art. 291 § 1 k.p., roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wspomnieć trzeba jednak, że roszczenie o odebranie urlopu wypoczynkowego w naturze było w przypadku powódki najpóźniej wymagalne z ostatnim dniem, kiedy było możliwe jego udzielenie, czyli z dniem 30.09.2016r. (chodzi bowiem o urlop wypoczynkowy za 2015r.) – jest to termin udzielenia zaległego urlopu. Roszczenie o urlop za rok 2015 przedawniłoby się z upływem dnia 30.09.2019r. (czyli od 01.10.2019r.).

Zatem roszczenie o udzielenie urlopu za 2015r. nie było przedawnione w dniu 30.09.2019r. Tego dnia nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy powódki. Z dniem 30.09.2019r. zatem roszczenie to uległo przekształceniu w prawo do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, o czym mowa powyżej. Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego, z dniem powstania prawa do ekwiwalentu rozpoczyna się natomiast bieg przedawnienia roszczenia o to świadczenie. Roszczenie o udzielenie urlopu wypoczynkowego w naturze i roszczenie o wypłatę ekwiwalentu za niewykorzystany w naturze urlop wypoczynkowy, to dwa różne roszczenia (vide: wspomniany powyżej wyrok SN w sprawie sygn. akt I PKN 336/00).

W związku z powyższym ustaleniem zatem, Sąd uwzględnił żądanie powódki w zakresie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy – również za rok 2015.

Z uwagi zatem na powyżej wskazane okoliczności oraz ustalenia i rozważania, Sąd utrzymał w mocy ww. wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 08.01.2020r. w zakresie punktu pierwszego, z dodatkowym wskazaniem, że zasądzona kwota (10.778,00 zł) jest wartością „netto”, o czym orzekł w punkcie pierwszym części dyspozytywnej wyroku.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o treść zeznań przesłuchanych w sprawie w charakterze strony: B. S. oraz R. S., które w ocenie Sądu – był jasne oraz logiczne. Z tych też względów Sąd przyznał im walor wiarygodności. Nadto, ustalenia faktyczne oparto również na dowodach z dokumentów - złożonych przez strony.

W punkcie trzecim części dyspozytywnej wyroku Sąd, na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu (powódka wygrała bowiem sprawę w zakresie roszczenia o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz sporządzenie i wydanie świadectwa pracy), wynikającej z treści art. 98 § 1 k.p.c., w myśl którego strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, zasądził od R. S. na rzecz powódki B. S. kwotę 2.820 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu. Wysokość kwoty Sąd ustalił na podstawie § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 oraz w zw. z § 9 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800; zm. Dz.U. z 2016, poz. 1668), w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu (2.700 zł + 120 zł).

Zgodnie z przepisem art. 477² § 1 k.p.c., w myśl którego zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika, Sąd nadał wyrokowi w punkcie pierwszym rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 2.250 zł, o czym orzeczono w punkcie czwartym części dyspozytywnej wyroku.